

VESTRE LANDSRET

DOM

afsagt den 10. juli 2020

Sag BS-7062/2019-VLR
(7. afdeling)

A ved B. og C.
(advokat Henrik Ejlersen)

mod

Ankenævnet for Patienterstatningen
(advokat Michala Bylov Rath)

Retten i Viborg har den 7. januar 2019 afsagt dom i 1. instans (sag BS-10214/2017-VIB).

Landsdommerne Lis Frost, Ida Skouvig og Annette Nørby (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, A v/ værge B. og C. sager, har gentaget sin påstand for byretten om, at indstævnte, Ankenævnet for Patienterstatningen, skal anerkende, at hendes eventuelle krav på erstatning ikke er forældet, og at sagen hjemvises til fornyet behandling ved Ankenævnet for Patienterstatningen.

Indstævnte, Ankenævnet for Patienterstatningen, har påstået dommen stadfæstet.

A v/ værge B. og C., har præciserende anført, at erstatningskravet vedrører hele forløbet, herunder godtgørelse for svie og smerte, godtgørelse for mén og erstatning for erhvervsevnetab.

Supplerende sagsfremstilling

Der er for landsretten fremlagt yderligere journaloplysninger fra sygehus 1 for perioden 13. august 2010 til 23. november 2011.

Af anmeldelsen af skaden til Patienterstatningen, som er dateret den 1. maj 2015, fremgår følgende om kravet:

- ”Der kræves erstatning for
- Skaden ifm. fødslen
 - Svie og smerte ifm. behandling af hjerneblødningen
 - Svie og smerte ifm. behandling af hydrocephalus
 - Svie og smerte ifm. anlæggelse og fjernelse af Omayo reservoir
 - Pådragelse af et alvorligt handicap med varige mén og gener
 - Livslange medicinske udgifter
 - Svie og smerte ifm. dagligt medicinindtag, bivirkninger og epileptiske anfald
 - Ingen mulighed / meget dyrt at tegne sundhedsforsikring, rejseforsikring, alm ulykkesforsikring mv.
 - Begrænsninger i hele familiens sociale liv
 - Høj risiko for indlæringsproblemer
 - Vanskeliggørelse ved gennemførelse af uddannelsesforløb
 - Begrænsninger i valg af uddannelse; pilot, maritime uddannelser, transportsektoren m.f.
 - Risiko for ikke at kunne erhverve kørekort med efterfølgende høje transportudgifter til følge samt indskrænkelse af bevægelsesfriheden
 - Udvikling af hukommelsesmæssige, sproglige- og / eller visuospatiale vanskeligheder. Samt begrænsninger af andre kognitive funktioner.
 - Muligt tab af erhvervsevne, tabt arbejdsfortjeneste. Herunder evnen til at optjene pension. ”

Forklaringer

B. har forklaret, at A var helt normal ved fødslen, og at der efter anlæggelsen af kateteret og frem til epilepsianfaldene ikke var noget, der signalerede, at hun fejlede noget. Hun har nu epilepsianfald en gang om ugen og medicineres dagligt.

Under indlæggelsen i forbindelse med fødslen blev de gentagne gange mødt med undren over fødselsforløbet fra personalet på X som blandt andet sagde, at hun skulle overveje, om hun ville føde på Sygehus 1 en anden gang. Under samtalen den 24. september 2010 sagde lægen og jordemoderen fra

Sygehus 1 imidlertid, at de ville gøre det samme igen, hvis de stod i samme situation, og derfor fandt hun og **C** ikke grundlag for at klage over forløbet.

Det var ingen, der talte om varige skader. Tværtimod fik de at vide, at der ikke var nogen form for indikation på, at **A** havde taget skade eller risikerede varige skader. De fik tilbudt dåb, for det tilfælde, at **A** skulle dø i ambulance på vej til ^{sygehus 1}, og det tilbud afviste de, da de ikke kunne forholde sig til tanken.

Forud for **A's** fødsel var hun i fuldtidsjob, men det har hun ikke kunnet have siden 2017, idet **A** som følge af epilepsien kræver overvågning. **A** er nu diagnosticeret som svær epileptiker og er fortsat under udredning. En operation i hjernen overvejes. Sandsynligvis skal **A** leve med sygdommen resten af sit liv.

Det er hendes opfattelse, at det kun kan være fødslen, der har givet anledning til epilepsien.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

A **v/** **B. og C.** har supplerende gjort gældende, at der ikke var grundlag for at anmelde et krav om erstatning efter sygeperioden i forbindelse med fødslen, idet kravet ikke oversteg minimumsgrænsen på 10.000 kr. for udbetaling af erstatning mv.

Ankenævnet for Patienterstatningen har protesteret mod anbringendet, som først er fremsat i påstandsdokumentet for landsretten, og har i øvrigt anført, at beløbsbegrænsningen er uden betydning ved afgørelsen af, om kravet er forældet.

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter § 59, stk. 1, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet skal erstatningskrav efter lovens kapitel 3 være anmeldt til Patienterstatningen senest 3 år efter, at den erstatningsberettigede har fået eller burde have fået kendskab til skaden.

Af forarbejderne til § 59, stk.1, jf. lovforslag nr. 144/1991, fremgår bl.a. følgende:

”Det bemærkes, at fristen ikke er absolut, idet den alternativt først løber fra det tidspunkt, patienten er blevet eller burde være blevet vidende om skaden, f.eks. i tilfælde, hvor denne først er opstået eller erkendt som en skade lang tid efter, at den pågældende behandling har fundet

sted. For så vidt angå afbrydelse af fristen på grund af skadelidtes utilregnelige uvidenhed m.v. finder de almindelige regler i 1908-loven anvendelse ved fristberegningen.”

Af bemærkningerne til lovforslag nr. 166/2007 til lov om forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer mv. fremgår desuden, at § 59 vil blive suppleret af de almindelige regler om fristberegning mv. i forslaget til ny forældelseslov.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 4, regnes forældelsesfristen ved personskade fra tidspunktet for skadens indtræden. Hvis der ved personskade er forskel på tidspunktet for den skadelige påvirkning og tidspunktet for lidelsens opståen, anses begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen efter denne bestemmelse først for indtrådt på det tidspunkt, hvor de følger, der kræves erstatning for, har vist sig på en sådan måde, at skadelidte havde rimelig anledning til og mulighed for at rejse et erstatningskrav, jf. herved betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen, side 174 og 441, og lovforslag nr. 165/2007, jf. Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 5613 f., samt U. 2018.3584 H.

Landsretten finder, at begyndelsestidspunktet for forældelsen efter § 59, stk. 1, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet må fastlægges på samme måde.

Efter bevisførelsen lægger landsretten til grund, at det ganske kort tid efter fødslen den 4. august 2010 stod klart for B. og C., at der i forbindelse med fødslen opstod en hjerneblødning hos A, der kunne skyldes en fejl fra sygehusets side, og at hjerneblødningen gav anledning til kramper og øget hovedomfang med den følge, at der den 7. september 2010 blev anlagt et kateter i hjernen med henblik på udtømning af væske.

Dette forløb, der blev afsluttet med fjernelsen af kateteret i september 2011, ligger mere end tre år forud for, at B. og C. i maj 2016 indgav anmodningen om erstatning. Et eventuelt erstatningskrav i anledning af dette forløb var derfor forældet, da anmodningen om erstatning blev indgivet til Patienterstatningen. Landsretten stadfæster derfor byrettens dom for så vidt angår denne del af kravet. Det, som A ved B. og C. har anført om beløbsbegrænsningen, kan ikke føre til et andet resultat.

I forhold til anmeldelsen vedrørende følger i form af epilepsi finder landsretten i overensstemmelse med det ovenfor anførte om forældelseslovens § 2, stk. 4, at begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen tidligst kan regnes fra det tidspunkt, hvor følgerne af hjerneblødningen i form af epilepsi viste sig på en sådan måde, at B. og C. som værger for A havde

rimelig anledning til og mulighed for at rejse et erstatningskrav i anledning heraf.

Efter bevisførelsen lægger landsretten til grund, at A efter hjerneblødningen udviklede sig alderssvarende, at der derefter gik ca. 5 år, inden hun i august 2015 fik et krampeanfald, der havde karakter af epilepsi, og at

C. i november 2015 blev gjort bekendt med, at epilepsien kunne skyldes, at der var dannet arvæv efter hjerneblødningen og anlæggelsen af kateteret.

Landsretten finder på den baggrund, at B. og C. tidligst på dette tidspunkt havde rimelig anledning til og mulighed for at kræve erstatning vedrørende den eventuelle følge af hjerneblødningen i form af epilepsi. Kravet om erstatning vedrørende lidelsen i form af epilepsi var derfor ikke forældet, da anmodningen blev indgivet i maj 2016.

Landsretten tager derfor i dette omfang påstanden om, at et eventuelt erstatningskrav ikke er forældet, til følge, og hjemviser derfor sagen til Ankenævnet for Patienterstatningen for så vidt angår denne del af kravet.

Efter sagens udfald skal Ankenævnet for Patienterstatningen i sagsomkostninger for begge retter betale 50.000 kr. til A v/ B. og C. B. og C. til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ved fastsættelsen af beløbet er der taget hensyn til sagens karakter og forløb.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes med den ændring, at Ankenævnet for Patienterstatningen skal anerkende, at et eventuelt erstatningskrav vedrørende lidelsen i form af epilepsi ikke er forældet, og at sagen hjemvises til Ankenævnet for Patienterstatningen for så vidt angår dette spørgsmål.

I sagsomkostninger for begge retter skal Ankenævnet for Patienterstatningen inden 14 dage betale 50.000 kr. til A v/ B. og C.
. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 10-07-2020 kl. 10:00

Modtagere: Appellant A v/ B. og C.

. , Indstævnte Ankenævnet for Patienterstatningen